

1

Verscholen in de beboste heuvels bespiedde Nathan het enorme leger van generaal Utros. De verfromfaaide tovenaars stonden tussen dwergeiken en spichtige dennen, gecamoufleerd door kruislings lopende schaduwen. Het witte gewaad dat hij over zijn zwarte broek en mooie hemd droeg, zat onder de vlekken en schroeiplekken van het vechten tegen de onmogelijke vijand uit de antieke oudheid.

Maar hij zou blijven vechten. De stad Ildakar mocht er dan niet meer zijn, hij en zijn rebellen leefden nog.

Honderdvijftigduizend ontwaakte krijgers vulden de vallei beneden, klaar om over de Oude Wereld te marcheren. Vijftienhonderd jaar geleden had Ildakar, met zijn glanzende gebouwen, hoge muren en prachtige tuinen, onder beleg gelegen van de legendarische generaal Utros. Met een opmerkelijke bezwering hadden de stadstovenaars het leger veranderd in steen, zodat de vlakte vol had gestaan met standbeelden, maar nu was de bezwering verbroken en hervatte het onoverwinnelijke leger de aanval. In hun wanhoop om hun fameuze stad te redden hadden de overgebleven tovenaars Ildakar verborgen achter de sluier van de eeuwigheid... met Nathan en zijn landgenoten erbuiten. Nu waren zij de enigen die nog weerstand boden tegen een leger dat groot genoeg was om het continent te veroveren.

‘Lieve geesten...’ Hij plukte droog gras uit zijn lange, witte haar. De immense legermacht deed hem denken aan de tijd dat Jagangs Imperiale Orde de Vlakte van Azrith onder het Volkspaleis had opgevuld. Nathan vatte moed uit de wetenschap dat Jagangs leger toen was verslagen, maar in die tijd had Richard Rahl nog aan hun kant gevochten. En Nicci...

Priores Verna herschikte haar rokken en ging zitten op een bemoste kei vlakbij. ‘Toen mijn gezelschap uit Klifwand vertrok, hadden we niet

verwacht dat onze weg zou worden versperd door een compleet leger. We hoopten gewoon Ildakar te vinden.’

‘Ildakar is er niet meer,’ kreunde de tovenaars Renn, die krakend door het kreupelhout naar hen toe kwam. Hij wikkeldde zijn hand om een knoestige dennentak en keek voorbij het legerkamp naar de plek waar nog niet zo lang geleden zijn roemrijke stad had gestaan. Met een afwezige frons veegde hij over een vlek van kleverige hars op de gerafelde stof van zijn kastanjebruine gewaad. ‘De tovenaars hebben Ildakar verborgen voor de tijd zelf. Ze stonden geen moment stil bij ons hierbuiten.’ In zijn dubbele onderkin verschenen diepe rimpels. ‘Maar ze lopen tenminste geen gevaar meer... denk ik.’

‘We moeten hier maar het beste van onze situatie zien te maken,’ zei Nathan. Hij voelde zich nog meer in de steek gelaten dan de anderen, want hij was nu meer kwijt dan alleen de stad. De schroeiplek op het slagveld beneden was een schrijnende herinnering aan de lieve Elsa, die zichzelf had opgeofferd in een vlammenzee van overdrachtsmagie. Daarbij had ze duizenden soldaten van generaal Utros weggevaagd. Tactisch gesproken was het een zege, maar wel tegen een ontzettend hoge prijs. In plaats van triomf voelde hij duistere droefenis in zijn nieuwe hart.

Nathan en zijn metgezellen waren de heuvels in gevlucht terwijl het vijandelijke leger uitviel en onverwachts gestuit op een expeditie vanuit Klifwand – priores Verna, verscheidene Zusters van het Licht, talrijke geleerden en een gezelschap D’Haraanse soldaten onder aanvoering van generaal Zimmer. Deze gezamenlijke macht was echter slechts een handjevol tegenover een reusachtig leger.

Nathan vocht al zo lang en zo hevig dat hij amper kans had gezien om na te denken over alles wat ze waren kwijtgeraakt. ‘Hoe kan Nicci nu bij ons terugkomen? Als Ildakar is verdwenen, waar blijft zij dan? Waar brengt de sliph haar heen als ze terugkeert uit Serrimundi?’

Via het netwerk van de sliph was Nicci naar de kuststad gesnelde om te waarschuwen voor de dreiging die de Oude Wereld stond te wachten. Nu Ildakar er niet meer was, zou ze vastzitten aan de andere kant van het land.

‘We kunnen Nicci’s hulp zeker gebruiken,’ gaf Verna toe. ‘Maar we staan niet machteloos. Vergeet dat niet.’

Nathan wreef over zijn kin. ‘Doe ik ook niet, mijn beste prioeres, maar de tovenaeres is niet de enige die we kwijt zijn.’ Hij wist ook niet wat er was gebeurd met Bannon, die in Ildakar had gevochten toen de stad verdween. Nathan hoopte maar dat de onstuimige jonge zwaardvechter veilig onder de sluier zat. Hij nam plaats naast Verna op de grote kei. ‘Dit is niet het soort terugzien met jou dat ik had verwacht. Eeuwenlang heb ik mijn best gedaan om vrij te komen van de Zusters van het Licht, en nu zitten we hier weer samen.’

‘Ja, nu zitten we hier weer.’ De prioeres toonde een vermoeid glimlachje, en ze stopte een lok grijsbruin haar achter haar linkeroor. ‘Maar we moeten weer verder.’

‘Maar waarheen dan?’ vroeg Renn, ijsberend tussen de dennen. ‘Gewoon maar vluchten? We kunnen generaal Utros niet in ons eentje verslaan.’

Heer Oron liep op hen toe, hooghartig kijkend, met zijn grijsblonde haar in een dikke vlecht over een schouder. Zijn smalle gezicht zat nog onder de spettertjes vers bloed van de strijd. ‘Wat kunnen we het beste doen? We mogen geen ongeordende bende worden. Zullen we onze eigen raad van begaafden vormen om tegen generaal Utros te vechten?’

‘Dat zou me een kleine raad worden,’ merkte Renn zuur op.

‘Je vergeet hoeveel begaafden we onder ons hebben,’ zei Verna. ‘Onderschat mijn andere Zusters van het Licht en de geleerden uit Klifwand niet.’

Vrouw Olgya kwam bij Oron staan, haar lichaam gehuld in zijde, heel sterke, beschermende stof die in Ildakar was gemaakt door haar zijderupsen. ‘Onderschat ons geen van allen. Maar we kunnen ons niet hier tussen de struiken blijven verstoppen om te kijken naar dat leger daar. Welk plan zullen we nastreven?’

Nathan besepte dat ze allemaal naar hem keken. ‘Heb ik hier nu de leiding? Gaan jullie mij tovenaer-commandant noemen?’ Hij vond het ironisch, aangezien hij kort geleden nog helemaal niets aan zijn gawe had gehad. ‘Ik heb daar nooit om gevraagd.’

Zonder klagen deelde de voormalige slaaf Rendel porties gedroogd voedsel uit. ‘Een betere maaltijd kan ik niet verzorgen, aangezien we het niet kunnen wagen om een kookvuur aan te steken.’ De oudere man had samen met andere bevrijde slaven gevochten voor zijn stad. Hij had zijn

leven in de waagschaal gesteld zodat Elsa haar dodelijke overdrachtsrune in de grond kon plaatsen. Nu was ook Rendel gestrand buiten Ildakar.

Oron fronste zijn wenkbrauwen vanwege de schrale kost die de voormalige slaaf aanbood, gewend als hij was aan de rijkelijke banketten in het district van de adel. Nathan echter zette zonder klagen zijn tanden in het gedroogde fruit en vlees. Hij zei: 'Ik geniet net als ieder ander van een lekker maal, om nog maar te zwijgen van schone kleren en een zacht bed, maar onder deze omstandigheden wil ik best een beetje afzien.'

'Zullen we een dapper plan verzinnen om dat gigantische leger te verslaan?' vroeg Leo, een van de andere tovenaars die van Ildakar was afgesneden. Zijn ogen fonkelden, maar zijn grijns zag er geforceerd uit. 'Waar beginnen we?'

'Lani zou wel wat onverwachte ideeën hebben.' Renn staarde verlangend naar de plek waar de grote stad had gestaan. Hij zuchtte. 'Ik zie haar nooit meer terug. Toen ik wegging, was ze een standbeeld, voor straf versteend door sovrena Thora, maar die bezwering zou niet eeuwig hebben geduurd. Ik mis haar...' De gezette tovenaars was afgevallen van de lange, zware reis. Zijn gezicht was nu smaller en zijn huid hing los. 'Had ik haar nog maar kunnen spreken. Het was al eeuwen geleden.' Hoopvol haalde hij adem. 'Misschien als ik terug kan door de sluier van de eeuwigheid...'

'Lani is dood, vermoord door de tovenaarsentweeling van de generaal,' zei Oron met terloopse botheid. 'Heeft niemand je dat verteld?'

Renn verbleekte totdat zijn huid op wit steen leek. 'Dood?' Het was alsof Oron in een andere taal had gesproken. Hij draaide zich om naar Nathan. 'Wat bedoelt hij?'

Nathan had zin om Orons haar in de fik te steken vanwege zijn harte-loze opmerking. 'Het spijt me, Renn. Ik vrees dat ze is omgekomen...' Hij schraapte zijn keel en deed zijn best om zo troostend mogelijk te klinken. 'Lani bespioneerde het kamp van de generaal via een plas water, maar Ava en Ruva keerden de magie tegen haar. Ze... hebben haar verdronken.' Hij schudde zijn hoofd. 'Elsa en ik hebben nog gevochten voor haar leven, maar er was niets meer aan te doen.'

Renn sloeg zijn handen voor zijn gezicht. 'Dat was het enige sprankje hoop dat ik nog had.' Hij snikte met bevende schouders. 'Ik wachtte op haar.'

Ik beschermde haar. Ik treurde om haar... Ze...' Hij zocht naar het juiste woord. 'Ze betekende heel veel voor me.'

'Het spijt me dat je haar niet terug kon zien,' zei Nathan. 'Ze was dapper en sterk. Ik zal nooit vergeten wat ze heeft gedaan.'

Olgya klonk bars en ongeduldig. 'Geen tijd om over iemand te treuren. We zijn talloze mensen kwijtgeraakt, we hebben allemaal geleden. Denk aan mijn zoon Jed, Orons zoon Brok, de duizenden krijgers. Die hebben allemaal veel voor iemand betekend.'

Renn keek haar vuil aan. 'En toch doet het pijn.'

'Het doet pijn, mijn vriend,' beaamde Nathan, denkend aan Elsa en wat ze voor hem was gaan betekenen. 'En we moeten de vijand laten boeten.'

Plotseling klonk er geschreeuw vanuit het woud vlakbij, en Nathan sprong overeind, grijpend naar het zwaard aan zijn zij. Generaal Zimmers soldaten in het verspreid liggende kamp grepen hun wapens en vormden gelederen voor wederzijdse verdediging. Vanuit het woud kwamen gedaanten gerend.

'Klaarstaan! Daar komen ze!' Zimmers stem had een scherp randje van verwachting.

Vanuit het kreupelhout schoten drie mensen tevoorschijn, op volle snelheid rennend. Oliver en Peretta, twee jonge geleerden uit Klifwand, kwamen aangestoven, samen met Amber, een novice van de Zusters van het Licht. 'Ze komen vlak achter ons aan!'

'Wij hebben hen hierheen gebracht,' riep Peretta naar haar geschrokken metgezellen. 'Nu zijn jullie aan de beurt!' Ondanks haar rood aangelopen gezicht fonkelde er ondeugd in haar ogen.

Meer gekraak galmde door het dunne bos, gevolgd door norske kreten. Meegelokt door het drietal hardlopers stormden twintig vijandelijke soldaten het kamp in, takken uit de weg hakkend. Ze droegen lederen wapenrustingen in oude stijl, met daarop het onmiskenbare vlammsymbool van keizer Kurgan. Oliver, Peretta en Amber draafden voor hen uit, hun achtervolgers uitdagend om in de val te trappen.

Een van de vijandelijke soldaten brulde: 'Er zijn er nog meer!' Hij hield een kromzwaard omhoog. 'Maak ze af.'

In een waas kwamen twee woeste vrouwen van weerszijden aangestormd

onder het slaken van hoge joelkreten. Die hadden hun kans afgewacht. Beide morazeth droegen een zwarte lederen band om het bovenlijf en de taille, en hun huid zat vol met brandmerken.

‘Een paar mogen jullie er doden,’ riep Doorn naar Nathan en de anderen. ‘Maar niet allemaal.’ Ze had een kort zwaard in de ene hand en een dolk in de andere. Ze stootte haar zwaard in de buik van de dichtstbijzijnde soldaat en lachte toen hij ineenzakte. ‘Dat is één!’

Om niet te worden overtroffen sloeg haar metgezel Lysesse met een van weerhaakjes voorziene zweep, die zich om de dikke nek van een tegenstander wikkelde. Ze gaf er een harde ruk aan, zodat zijn keel werd opengescheurd. ‘En een voor mij!’

Nathan stak zijn hand naar voren voor een stoot van tovenaarsvuur die een vijand in de borst trof. Het leer en pantser van de man waren net papier voor het dodelijke vuur dat door zijn bovenlijf gierde.

Luidkeels brullend wierpen Zimmers soldaten zich in de strijd. De verkenners van de vijand en de D’Haraanse soldaten troffen elkaar met kletterende zwaarden, grommend van pijn en schreeuwend van woede.

Nu de strijders door elkaar heen liepen, kon Nathan geen tovenaarsvuur meer riskeren. Gebruikmakend van haar gave trok priores Verna hoog in de bomen een zware tak los en liet die neerkomen op een soldaat. Oron, Olgya, Leo en Renn riepen een razende wind op om mannen in harnas tegen de boomstammen te kwakken.

Verwikkeld in de strijd vielen de vijandelijke soldaten terug op hun strenge legeropleiding. De twee wilde morazeth vielen aan alsof ze zelf een heel leger waren, en de D’Haraanse soldaten deden hun best om de vrouwen bij te houden met evenveel slachtoffers.

Terwijl de vijanden bloedend vielen, zag Nathan iets wat hij niet had verwacht. Voorheen waren generaal Utros’ soldaten gedeeltelijk van steen geweest, met een harde, kalkachtige huid, maar nu waren ze weer van vlees en bloed! De adem stokte in zijn keel. Als de vijand weer helemaal mens was, zou die gemakkelijker te doden zijn. Het D’Haraanse staal sneed door het pantser, doorkliefde huid en bot, en de eeuwenoude vijanden sneuvelen nu als gewone mensen.

De begaafde strijders Leo en Perri gebruikten magie om soldaten van

de sokken te slaan en te spietsen op scherpe takken. Zelfs de slaaf Rendel sprong naar voren met een mes, trok de helm af van een neergeslagen soldaat en sneed zijn keel door. Nathans oog viel op een man die apart stond van de rest en gebruikte zijn tovenaarsvuur om zijn hoofd helemaal van zijn schouders te branden, als een weerzinwekkende lantaarn.

In een mum van tijd lagen alle twintig verkenners van het eeuwenoude leger dood in het kreupelhout. Doorn en Lyesse stonden te grijnzen, met hun bronzen huid onder het bloed. ‘Drie!’ zei Lyesse.

‘Ik ook drie,’ reageerde Doorn.

‘En weer twintig dood,’ zei Nathan. ‘Twintig strijders minder in de vijandelijke troepen.’

‘Het leger zal die verliezen niet eens opmerken,’ zei Verna. ‘Helaas.’

‘Generaal Utros was nog niet eens klaar met het tellen van de doden van onze vorige aanval,’ wierp Oron tegen.

‘Elke dode is er één,’ zei Renn met grimmige tevredenheid.

De D’Haraanse soldaten veegden bloedvlekken van hun zwaarden en wapenrusting. Zimmer knikte ieder van zijn mannen toe om hen te complimenteren. ‘Zolang we geen beter plan hebben, dunnen we dat leger stukje bij beetje uit.’

‘Als het dan toch niet anders kan,’ zei vrouwe Olgya.

Nathan stak zijn zwaard, dat hij niet eens nodig had gehad, in de schede. Hij genoot nog steeds van het gebruik van magie na het zo lang te hebben moeten doen zonder zijn gave. ‘Het is tenminste een begin.’

2

De lege stad verrees rondom Nicci, stil en geheimzinnig. Ze draaide rond om zich te oriënteren, kijkend naar de donkere gebouwen, de imposante stenen muren, de dikke zuilen en sierlijke beeldsnijwerken... de totale somberheid. Dit was Ildakar niet, bij lange na niet.

De maan strooide zilver licht over de ruïnes, maar ze zag geen vrolijke lantaarns of fakkels schijnen op de stenen bouwsels. Alle ramen en deuren waren zwart en leeg, als de ogen van doden. De ijle lucht had iets kils. Ze kon de silhouetten zien van zwarte rotswanden die de stad omringden, en ze begreep dat ze hoog in de bergen moest zijn.

Boos en verbaasd deed Nicci een stap bij de put van de sliph vandaan. Haar lijf deed zeer, alsof ze door de mislukte reis was uitgewrongen als een washandje. 'Sliph!' riep ze, maar de stilte was zo diep en intens dat die zoemde in haar oren.

Het akelige zilverwezen had haar hier aan haar lot overgelaten.

In het midden van een centraal plein werd de raadselachtige put omgeven door een halfhoge stenen hindernis. De sliph had zich gewoon teruggetrokken in de diepte nadat ze tegen Nicci tekeer was gegaan en had haar hier alleen achtergelaten. Ze had er geen flauw idee van waar ze was.

Terwijl Nicci zich herstelde, voelde ze zich ongewoon zwak, afgescheiden. Nooit eerder had ze zich na een reis in de sliph zo gevoeld. Ze riep in de diepe, lege put. 'Kom terug! Dit is niet mijn bestemming. Ik wil reizen.'

Haar woorden galmden door het diepe zwarte gat en fluisterden haar toe vanaf de hoge stenen gebouwen, maar verder klonk er geen geluid. Het zilverachtige wezen weigerde te antwoorden. Deze sliph, een vaste aanhanger van keizer Sulachans oude, verloren zaak, had uiteindelijk beseft dat Nicci niet dezelfde meester diende. Toen Nicci had onthuld dat Sulachan dood was, tot tweemaal toe verslagen, was de zilveren vrouw haar plichtsgevoel

verloren en had ze Nicci laten stranden in dit verloren oord.

‘Sliph! Waar ben ik?’ Nicci’s stem verdween in de oneindigheid beneden. Als ze hier gevangen zat, kon ze niets doen in de strijd tegen generaal Utros.

Haar bonzende hoofd en galmende oren deden Nicci zich afvragen wat ze tijdens de gevaarlijke tocht te lijden had gehad. Ze wist nog dat de sliph één intrigerende opmerking had gemaakt alvorens te vertrekken: ‘Ildakar bestaat niet meer. Ik kan u er niet naartoe brengen.’ De sliph had zelf ook duidelijk te lijden gehad toen het haar niet was gelukt haar bestemming te bereiken.

Hoe kon Ildakar er nou niet meer zijn? Misschien was de put van de sliph in de lagere regionen van de legendarische stad wel verwoest of verzegeld. Hoe kon anders worden verklaard dat de sliph daar niet meer heen kon?

Toen schoot Nicci iets te binnen. Voordat ze Kor, de kapitein van de Norukai, had gedood, had hij onthuld dat koning Rouw een grootscheepse aanval op Ildakar had geopend. Hoe kon de majestueuze stad zich verdedigen tegen het onoverwinnelijke leger van generaal Utros én een tweede dreiging van de Norukai? Kon het zijn dat de tovenaarsdoema als laatste redmiddel de sluier van de eeuwigheid had opgetrokken? Zouden ze de rest van de wereld hebben achtergelaten om de gesel alleen te ondergaan? Ja, dat was precies wat de tovenaars van Ildakar zouden doen.

En in dat geval stond Nicci er nu alleen voor.

Eerst moest ze zien uit te vinden waar ze was. Haar korte, blonde haar zat vol stof van de zware reis. Op haar huid en zwarte jurk zat nog steeds bloed van het vechten tegen de Norukai in de haven van Serrimundi. Haar hele lijf deed zeer en ze voelde zich rillerig; nawerkingen van de tocht in de sliph. Haar gave was niet zo sterk.

Om haar nieuwe omgeving te verkennen keek Nicci naar de enorme zuilen en stenen gebouwen: reusachtige monumenten, tempels of regeringsgebouwen. Terwijl ze over het plein liep, schuifelden haar voeten over de ongelijk liggende natuurstenen tegels. Het wemelde in de stad van de hoge torens en ingestorte bogen, drooggevallen fonteinen, sierlijke ornamenten verweerd tot nauwelijks herkenbare klompen.

De gebouwen waren immens en opzichtig, bedoeld om ontzag in te boezemen. De imposante pracht en praal deed haar denken aan keizer Jagangs

paleis in Altur'Rang of de Tvenaarsburcht in Aydindril. Dit was eens een groot bevolkingscentrum geweest, een hoofdstad, of op zijn minst een belangrijk handelscentrum. Maar alle ramen en deuren waren dichtgemetseld of verzegeld, als tombes. Dit was een dodenstad.

Ze hoorde iets ruisen en zag een paar wilde herten door het lege park dwalen, etend van de bloemen en planten. Ze schrokken toen ze Nicci zagen en renden weg maar bleven even verderop alweer staan om verder te grazen.

Op een ander indrukwekkend plein stuitte Nicci op een enorm standbeeld van een man, dat nu kapot op de tegels lag. De marmeren sokkel was zo groot als de fundering voor een heel gebouw, en oorspronkelijk moest de titaan drie verdiepingen hoog geweest zijn, maar op de sokkel stonden alleen nog stevige laarzen. Iemand had de benen stukgeslagen om het standbeeld omver te gooien.

Ze liet het tafereel op zich inwerken en voelde hier een ondertoon van geweld en verwoesting. Het hooghartige gezicht van de man had zware wenkbrauwen en een haakneus, en zijn haar hing in vlechten als slangen onder een hoekige kroon. De gebeitelde mond stond open in een verweerde glimlach met daarin één prominente, spitse tand, duidelijk met opzet zo geslepen.

Met groeiende argwaan liep Nicci om het omgevallen standbeeld heen naar de voorkant van de sokkel, waar ingekerfde letters versleten maar nog leesbaar waren.

KEIZER KURGAN

Nicci ging terug naar het hoofd van het kapotte beeld. De spitse tand moest de ijzeren slag tand zijn die Kurgan had gedragen om iedereen in zijn aanwezigheid te intimideren. Hij was een gewelddadig en grillig keizer geweest die zijn vrouw levend had gevild en haar lichaam aan vleesetende kevers had gevoerd nadat hij had ontdekt dat ze een verhouding had met generaal Utros. Verontwaardigd over zijn daden had IJzertands eigen volk hem omvergeworpen en zijn lijk door de straten gesleept. Ze hadden zelfs zijn standbeeld vernield.

Nu nog, na vijftienhonderd jaar, putte Nicci een grimmige tevredenheid uit het zien van dit bewijs van zijn verscheiden. Het kapotte standbeeld van de verachte keizer en de immense gebouwen en monumenten gaven Nicci er nu een aardig idee van waar ze was. Dit moest Orogang zijn, de hoofdstad van Kurgans uitgestrekte rijk, dat na zijn val was ingestort.

Terwijl de puzzelstukjes op hun plaats vielen, draaide ze langzaam rond, maar ze begreep nog steeds niet waarom de stad zelf een kerkhof was. Ook al was Kurgan dood en het rijk verscheurd door politieke onrust, waarom zou zo'n belangrijke wereldstad zijn verlaten? Waarom zou de bevolking deze indrukwekkende gebouwen hebben overgelaten aan de ratten en spinnen? Waar zouden de mensen zijn gebleven? Waren ze ten prooi gevallen aan een plaag? Hongersnood of droogte?

En waarom waren de deuren verzegeld en de ramen dichtgemetseld, als om iets binnen te sluiten?

Ze passeerde een verzonken amfitheater, een diepe, ronde kom met cirkelvormige lagen van zitplaatsen die omlaagliepen naar een podium beneden in het midden. Daarvandaan moest Kurgan het volk hebben toegesproken, met via de wanden van de diepe kom weerkaatsende stem. De zitplaatsen waren nu leeg, vele verbrokkeld, het podium overwoekerd door planten.

Achter het amfitheater vond Nicci een tweede torenhoog standbeeld, maar dit zag er amper verweerd uit, alsof iemand het door de eeuwen heen had onderhouden. De gestalte was een gespierde, brede krijger met een helm en sierlijk harnas waarop eens de gestileerde vlam had gestaan, maar het symbool was uitgewist, met achterlating van een wit litteken op het steen. Het knappe, brede gezicht tussen de gebogen wangplaten van de helm had een krachtige kaak, priemende ogen, uitgesproken jukbeenderen, een vorstelijk ogende neus.

Nicci kende deze man, had tegenover hem gestaan op het slagveld. Generaal Utros – IJzertands belangrijkste legeraanvoerder, die vanuit Orogang was gestuurd om uit naam van zijn keizer de Oude Wereld te veroveren. Utros had de missie aanvaard zonder de waardigheid van zijn leider in twijfel te trekken, want Utros was een man die deed wat hem werd bevolen.

Te oordelen naar de staat waarin het beeldhouwwerk verkeerde, had

de bevolking van Orogang de generaal aanbeden. Het kwam haar merkwaardig voor dat het standbeeld van Utros nu nog altijd geen vlekken of verwaarlozing vertoonde, niet vervallen zoals de rest van deze lege stad. Ze verstijfde toen ze verse bloemen op een van de hoeken van de sokkel zag liggen.

Er was iemand geweest, pas nog.

Plotseling op haar hoede keek ze rond. De gebouwen bleven stil, sommige op punt van instorten maar andere bedrieglijk intact. Misschien was een kluisenaar of volgeling bloemen komen brengen bij het standbeeld van zijn held. Niemand hier kon raden dat Utros na vijftien eeuwen nog steeds in leven was.

Nicci voelde iets meer dan de eenzaamheid van deze stad, een andere aanwezigte, ogen die naar haar keken. Orogang was misschien wel niet zo uitgestorven en verlaten als ze dacht. Starend in de door de maan geworpen schaduwen hoorde ze iets ruisen. Eerst dacht ze dat het gewoon de ronddwalende herten waren, maar toen besepte ze dat het een ander soort geluid was. Voetstappen.

Met een ruk draaide Nicci zich om, tastend met haar gave, ook al voelde ze zich nog zwak en raar. ‘Wie is daar?’

De doodse stilte keerde terug toen haar woorden wegstierven. Ze keerde zich naar het grootste gebouw aan het grote plein, een immens bouwwerk met hoge gecanneleerde zuilen aan de plechtstatige ingang. De deuren stonden open, al onthulden die daarachter slechts duisternis. Achter het standbeeld van Utros zag ze iets bewegen, een schaduw die in diepere schaduwen dook, meerdere in het grijs geklede mensengedaanten die opgingen in de schemering.

Nicci draaide zich behoedzaam om, alert. ‘Kom tevoorschijn! Laat jezelf zien.’ Haar stem galmde als een gong in de verlaten stad. Ze bracht haar handen naar de dolken aan haar beide heupen, klaar om zich te verdedigen.

Eindelijk kon ze menselijke gestalten ontwaren toen die opdoken vanuit schuilplaatsen, donkere portieken, smalle stegen. De vreemdelingen liepen beschroomd, onderling fluisterend. Ze zeiden niets terug.

‘Wie zijn jullie?’ Nicci draaide langzaam in het rond en besepte dat de gedaanten overal om haar heen waren, maar ze merkte hen amper op, alsof

het slechts geesten waren. Ze zag er veel meer dan ze had verwacht.

Kijkend in de verte zag ze dat de flauwe gloed van de dageraad de bergwanden aftekende en meer gedaanten onthulde die uit hun stenen holen kropen om haar in te sluiten.

Nicci liet haar handen dreigend op de dolken liggen. ‘Ik wil geen geweld gebruiken, maar ik doe het wel als het nodig is.’

Het ochtendgloren leek hen te verontrusten, en ze hoorde stemmen dringend spreken, maar de weinige flarden van woorden zeiden haar niets. Nicci liep achteruit naar de sokkel van het standbeeld van Utros en keek omhoog naar het stenen gezicht, dat slechts voor zich uit staarde.

Toen, als op een stil signaal, stoven de schaduwgedaanten naar voren om haar te omsingelen.